

NÚRIA FIGUERAS

EL SINGLOT
EXTRAORDINARI

IL·LUSTRACIONS DE JACQUELINE MOLNÁR

Als meus pares.
NF

Primera edició, març de 2025
© Núria Figueras Adell, 2025, per al text
© Jacqueline Molnár, 2025, per a les il·lustracions
Disseny i maquetació: David Torrents i Jacqueline Molnár

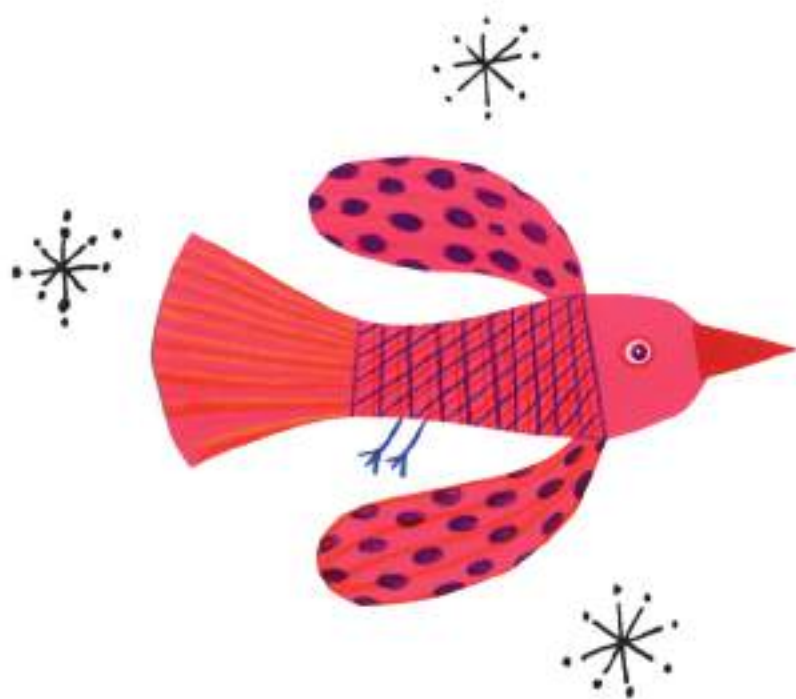
La propietat d'aquesta edició és de Publicacions
de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98 - 08013 Barcelona
ISBN: 978-84-9191-363-4
Dipòsit legal: B. 1850-2025
Imprès a Gràfiques Jou

NÚRIA FIGUERAS

EL SINGLOT
EXTRAORDINARI

IL·LUSTRACIONS DE JACQUELINE MOLNÁR

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Vet aquí que un dia com qualsevol altre, a un homenet d'allò més normal li va agafar singlot.

—Hip! — feia l'homenet cada cinc minuts. I se sobresaltava com si s'hagués enrampat.

«En fi», va pensar, «ja em passarà».

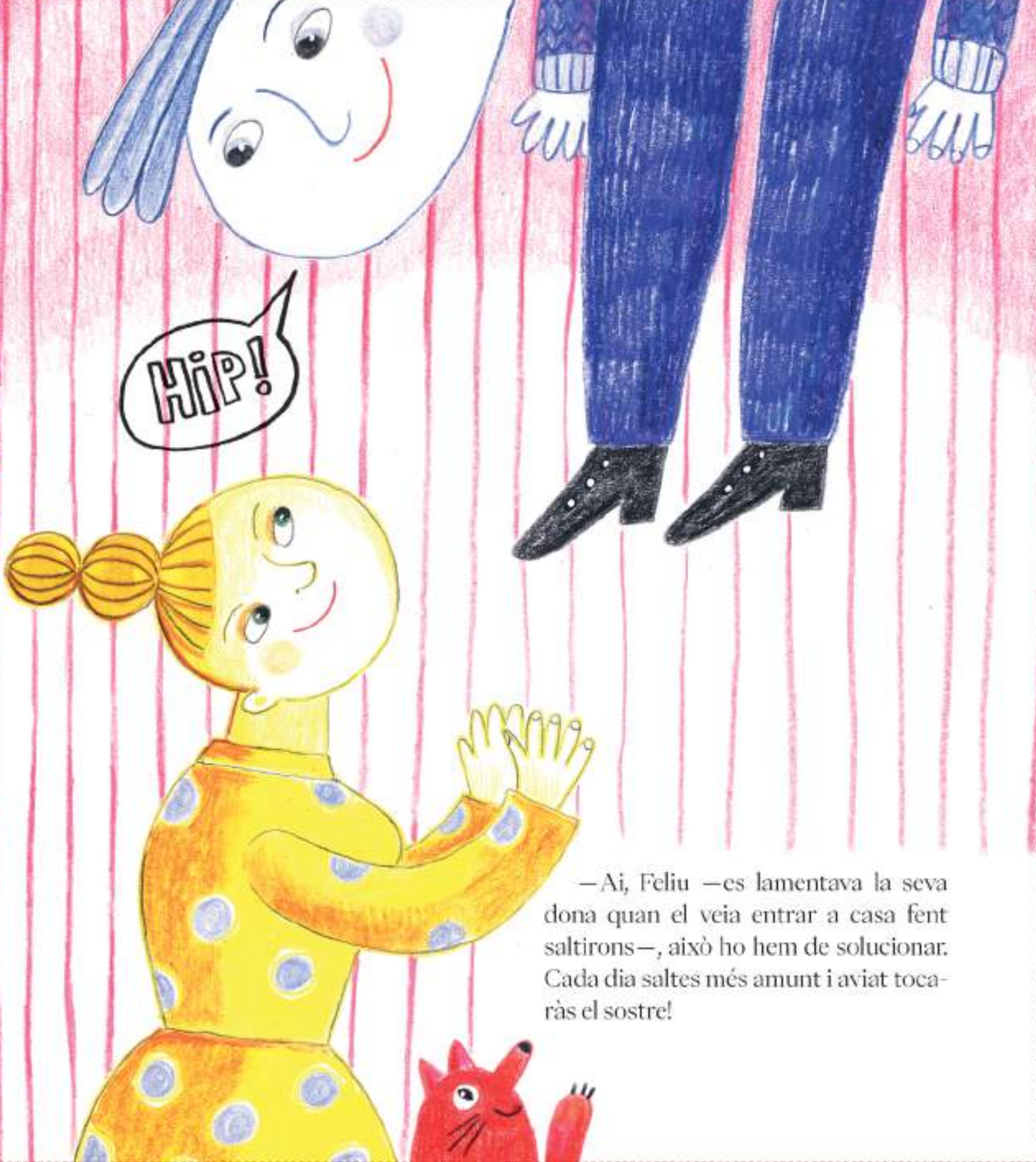
Fins aquí la història no hauria sigut gens extraordinària: qui més qui menys ha tingut singlot en algun moment de la seva vida. Però en el cas d'aquell homenet, que es deia Feliu, la cosa va anar a més:

La qüestió és que el singlot no marxava de cap de les maneres. En Feliu va provar tots els remeis que els metges i científics coneixien fins al moment: l'ensurt, la molla de pa, el tragueta de vi, beure un got d'aigua al revés, aguantar-se la respiració... Però res de res, el singlot persistia. I el pitjor de tot era que cada cop que en Feliu singlotava, feia un petit salt. Primer era poca cosa, només s'aixecava quatre dits de terra, però a mesura que passaven els dies, els quatre dits es van convertir en quatre pans, i el divendres ja saltava com un cangur.

HIP!

—Ai, Feliu —es lamentava la seva dona quan el veia entrar a casa fent saltirons—, això ho hem de solucionar. Cada dia saltes més amunt i aviat tocaràs el sostre!

I així va ser: dos dies més tard, en Feliu duia el cap ple de bonys de donar-se testarrades contra sostre i parets.

Algunes vegades, entre singlot i singlot, s'agafava ben fort als braços de la butaca, però no hi havia res a fer: sortia disparat com un coet.

La veïna de dalt estava ben cuita amb tanta sotragada:

—Tota la casa em tremola! Així no es pot viure! I no em torneu a repetir aquesta història del singlot perquè no me l'empasso!

A la feina les coses no li anaven gaire millor. Els seus companys de despatx deien que no es podien concentrar amb tanta cabriola, i la directora de l'empresa el va acomiadar sense rumiar-s'ho dos cops: veure aquella mena de saltimbanqui botant pels passadissos li feia agafar un mal de cap terrible!

Estant així les coses, en Feliu i la seva dona no van tenir cap altre remei que fer les maletes, deixar el seu piset i instal·lar-se en un càmping als afores de la ciutat.

La vida a l'aire lliure li va provar d'allò més, a en Feliu. Tot i que ja s'enlairava més amunt dels edificis, ara podia singlotar amb tranquil·litat, sense pegar-se carbasotades contra res. A la nit, però, arribaven els problemes. L'impuls del singlot era tan potent que desenterrava les piquetes de la tenda, i de lluny hauríeu vist com, de tant en tant, una tenda de color taronja s'enfilava cel amunt, amunt, amunt i tornava a baixar fins a terra tan de pressa com n'havia pujat.

La seva dona, que es deia Conxita, estava d'allò més preocupada. Li lligava pedres als turmells per mantenir-lo en terra ferma, però el singlot s'enduia en Feliu i les pedres com si fos un sonall volador.

En veure que aquell fenomen no minvava, la Conxita va decidir anar a demanar consell al metge més saberut del país.

—El que té el seu marit — va dir el doctor, abaixant-se les ulleretes fins a la punta del nas— no és res més que un singlot fora de sèrie. En medicina s'anomena singlot extraordinari, tot i que, com a malaltia, no té cap secret: tal com ve, se'n va. Potser avui, potser demà, potser l'any que ve... És qüestió de prendre paciència.

Més paciència que un sant, hauria de tenir la Conxita, perquè els salts d'en Feliu ja superaven la serra de Collserola! I com que des de l'aire les vistes eren immillorables, l'home, ves, començava a trobar-hi gust.

—Conxita, agafa't a mi, que saltarem junts — li proposava, content. I, de tant en tant, ella accedia i, fiiuu!, s'enlairaven abraçats cap al cel.

En els seus viatges aeris en Feliu podia observar els núvols de ben a prop. Quan travessava una cortina de cúmuls foscos i atapeïts tornava xop com un ànec. Aquells magnífics salts eren molt útils per a la predicció meteorològica, i al cap de poc en Feliu es va convertir en l'home del temps oficial.

—Que ve una tamborinadaaa! —cridava des dels nuvolots.

I no s'equivocava mai.

Vet aquí que un dia com qualsevol altre, a un homenet d'allò més normal li va agafar singlot.

—Hip! —feia l'homenet cada cinc minuts. I se sobresaltava com si s'hagués enrampat.

«En fi», va pensar, «ja em passarà».

Fins aquí la història no hauria sigut gens extraordinària: qui més qui menys ha tingut singlot en algun moment de la seva vida. Però en el cas d'aquell homenet, que es deia Feliu, la cosa va anar a més...

ISBN 978-84-9191-363-4

0 2 4 1 4

9 788491 913634

Publicacions de l'Abadla de Montserrat